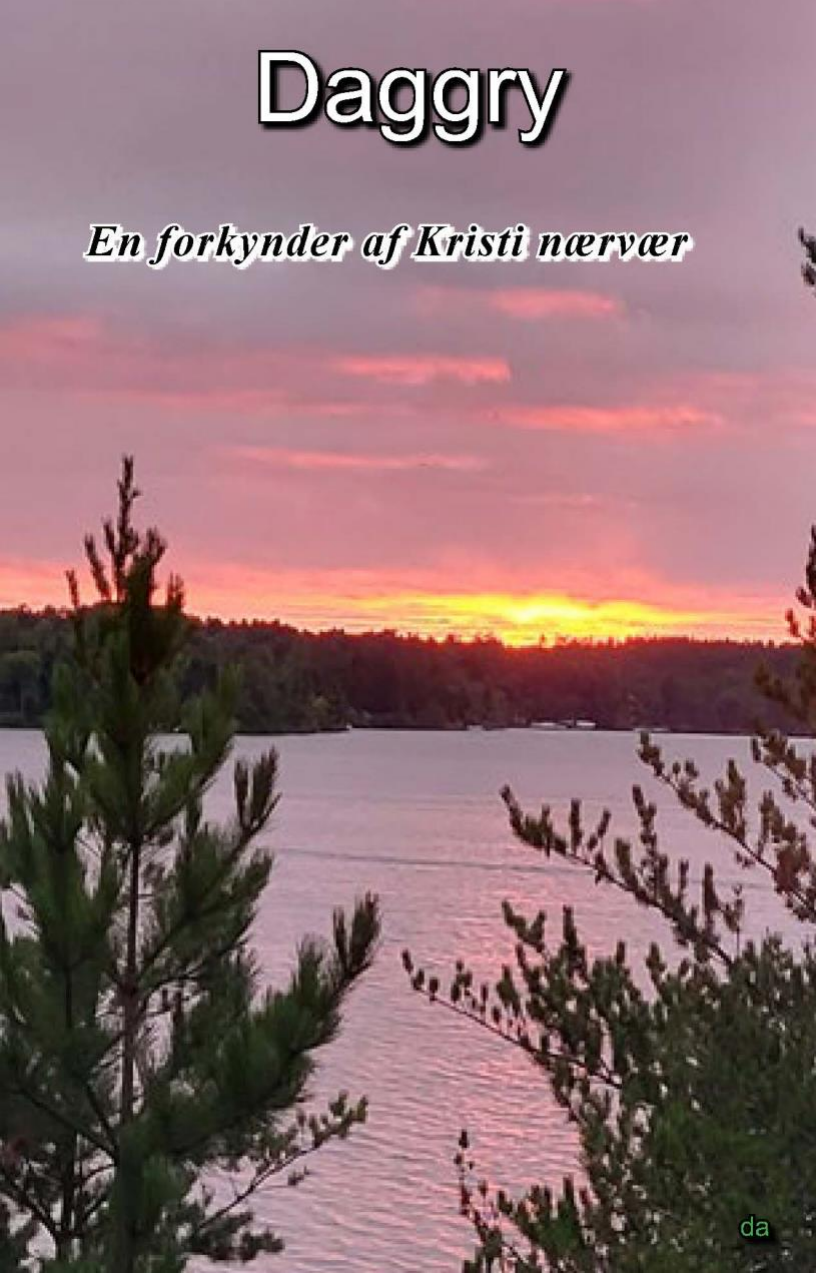

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Daggry Magazine

Marts 2026

Indholdsfortegnelse

FEATUREARTIKEL.....	2
FRELST VED BLODET	2
BIBELSTUDIER.....	15
TO STORE BUD	15
TRÆNING I GUDSFRYGT.....	18
AT GIVE TIL ANDRE	21
ÉN I KRISTUS JESUS.....	24
VENTER PÅ GUDS RIGE	27
KRISTENT LIV OG LÆRE	30
BELØNNINGEN FOR TJENESTE.....	30

Følg med i din bibel!

Frelst ved blodet

"De skal tage noget af blodet og stryge det på de to dørstolper og på overliggeren af de huse, hvor de spiser [påskelammet]."

2. Mosebog 12:7

Når vi går ind i forårs månederne marts og april, vil kristne fra alle dele af verden samles for at mindes vores Herre Jesus Kristi død og opstandelse. Omkring samme tid vil jøder også samles for at fejre påskehøjtiden.

Hver gruppe bruger sine kalendere og langvarige traditioner til at bestemme det nøjagtige tidspunkt for fejringen af disse religiøse begivenheder. Nogle gange kan disse begivenheder være adskilt af et par dage, og andre gange af flere uger. Ifølge den bibelske beretning blev Israels påskelam slagtet på den 14. dag i deres måned, Abib, senere kaldet Nisan. (5. Mosebog 16:1; Nehemias 2:1). Dette svarer til vores måneder marts eller april, afhængigt af året.

Selvom både kristne og jøder fejrer disse vigtige begivenheder på denne tid af året, er det kun få, der forstår den sande betydning og betydning af Jesu død og opstandelse, som døde som Frelseren for den syndsyge menneskelige skabelse. Det er også kun få, der forstår den fulde betydning af jødernes påske. Apostlen Peter forklarede, at de fleste er blinde for at forstå Guds dybe ting. "Gennem sin guddommelige kraft har Gud givet os alt, hvad vi behøver for at leve et gudfrygtigt liv. Vi har modtaget

alt dette ved at lære ham at kend , ham, der kaldte os til sig ved sin vidunderlige herlighed og storhed. ... Men de, der ikke udvikler sig på denne måde, er kortsynede eller blinde og glemmer, at de er blevet rensset for deres gamle synder." 2 Peter 1:3,9

Guds instruktioner

Da vores udvalgte skriftsted blev nedskrevet, var Israels nation holdt fanget i Egypten. Da tiden var inde, instruerede Gud israelitterne om at smøre blodet fra det slagtede påskelam på "søjlerne og dørkarmen på husene". De blev også pålagt at stege lammet og spise det med usyret brød og bitre urter. (2. Mosebog 12:8). Teksten indeholder også andre vigtige detaljer og perspektiver i forbindelse med Guds særlige instrukser til israelitterne.

Vi læser: "Herren gav Moses og Aron følgende instrukser: "Fra nu af skal denne måned være den første måned i året for jer. Meddel hele Israels menighed, at hver familie på den tiende dag i denne måned skal vælge et lam eller en ged til offer, et dyr for hver husstand. Hvis en familie er for lille til at spise et helt dyr, skal de dele med en anden familie i nabolaget. Del dyret i henhold til hver families størrelse og hvor meget de kan spise. Det dyr, I vælger, skal være et etårigt han-dyr, enten et får eller en ged, uden fejl. Pas særligt på dette udvalgte dyr indtil aftenen på den fjortende dag i denne første måned. Derefter skal hele Israels menighed slagte deres lam eller unge ged ved skumringstid." 2. Mosebog 12:1-6

Det slagtede lam

Disse eksplicitte anvisninger indeholder en stor mængde betydningsfuld symbolik. For eksempel

peger henvisningen til "Egyptens land" på Satans nuværende herredømme over jorden og dens folk. Denne verdens gud [Satan] har blindet de vantros sind, så de ikke kan se lyset fra evangeliet om Kristi herlighed, som er Guds billede. 2 Korinther 4:4

"Månedernes begyndelse" er grundlaget for beregningen af den nøjagtige dag, hvor påsken skulle fejres. Den nye måne, der var tættest på forårsjævnedøgn, markerede begyndelsen på den første jødiske måned, Abib. Offerlammet skulle udvælges på den "tiende dag" i den første måned. Dette pegede frem mod Jesu fremtidige ankomst til Jerusalem som "Guds Lam, som tager verdens synd bort" og som opfyldelse af Zakarias' profeti. (Mattæus 21:1-9; Johannes 1:29; Zakarias 9:9). Ifølge beretningen i 2. Mosebog kapitel 12 skulle lammet være et år gammelt, af hankøn og uden fejl. Dette illustrerede Jesu fuldkommenhed som det fremtidige pletfri "Guds Lam" (1 Peter 1:19). Påskelammet blev derefter slagtet på "den fjortende dag i samme måned" og spist den aften. Påskefesten, også kaldet "de usyrede brøds fest", begyndte den næste dag og varede i syv dage. 2. Mosebog 12:15-17

Førstefødte – under blodet

I forlængelse af disse anvisninger læser vi: "I nat vil jeg gå gennem Egyptens land og slå alle førstefødte i Egyptens land, både mennesker og dyr, og jeg vil udøve dom over alle Egyptens guder. Jeg er Herren. Og blodet skal være et tegn for jer () på de huse, hvor I er, og når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi jer, og plagen vil ikke ramme jer og ødelægge jer, når jeg slår Egyptens land. Og denne dag skal være en mindededag for jer, og I skal holde den som en fest for

Herren i alle jeres generationer; I skal holde den som en fest ved en forordning for evigt." 2. Mosebog 12:12-14

I disse skriftsteder henvises der til at passere gennem Ægypten om "natten". Dette symboliserer den mørke nat af synd og død, som Guds folk har gennemgået siden pinse. (Kolossenserbrevet 1:13; 1. Petersbrev 2:9). De "førstefødte" symboliserer "de førstefødtes menighed, som er indskrevet i himlen." De er under lamets blod og stræber efter at få del i den himmelske fase af Kristi rige. Hebræerne 12:23

Israels førstefødte blev senere udskiftet med hele Levi-stammen, som blev regnet for at tilhøre Gud. "Og Herren sagde til Moses: Se, jeg har udvalgt leviterne blandt israelitterne til at tjene som erstatning for alle de førstefødte sønner af Israels folk. Leviterne tilhører mig, for alle førstefødte drenge er mine. Den dag, jeg slog alle førstefødte sønner af egypterne ihjel, udskilte jeg for mig selv alle førstefødte i Israel, både mennesker og dyr. De er mine; jeg er Herren." 4 Mosebog 3:11-13

Et mindesmærke eller en erindring

Blod symboliserer liv, og da påskelammet blev slagtet, repræsenterede det det ofrede liv. (3. Mosebog 17:11). Blodet fra det ofrede lam blev derefter brugt i overensstemmelse med den guddommelige vilje til at repræsentere vores Herre Jesu dyrebare blod, som mange århundreder senere ville blive påført på vegne af den syndesyg menneskelige familie. Vores Herres offerblod er det eneste middel, hvorved vi kan blive frelst fra den dødsdom, der blev pålagt Adam og Eva på grund af

deres ulydighed mod Guds lov. 1 Peter 1:18,19; Åbenbaringen 1:5

Gud pålagde Israels folk at huske det specifikke tidspunkt for denne begivenhed og at fejre den hvert år som en mindededag. Han sagde: "Denne dag skal være en mindededag for jer." (2. Mosebog 12:14). Dette tjener til at illustrere den større mindededag, som Jesus indstiftede, da han og hans disciple var samlet i det øverste rum. På det tidspunkt bad han dem om at tage del i brødet, som han sagde repræsenterede hans legeme, og bægeret, som symboliserede hans offerblod. Derefter sagde han til dem: "Gør dette til min ihukommelse" (1 Korinther 11:23-26). Få timer senere døde han for verdens synder.

I Lukasevangeliets beretning læser vi: »[Jesus] tog brødet, takkede og brød det og gav det til [sine disciple] og sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til min ihukommelse. Og ligeledes tog han bægeret efter måltidet og sagde: Dette bæger er den nye pagt i mit blod, som udgydes for jer.« Lukas 22:19-20

Plagene

Da Guds tidsur for tidsaldrene slog, markerede det tidspunktet for israelitternes befrielse fra det egyptiske slaveri. Deres længe ventede befrielse var kommet. Men farao og hans opsynsmænd var ikke villige til at frigive dem. De nægtede at lade israelitterne drage til det forjættede land Kana'an. Den ene efter den anden sendte Herren forskellige plager over det egyptiske folk, men gav dem lindring, da deres farao bad om nåde og afgav løfter, som han ikke havde til hensigt at holde. Se 2. Mosebog kapitel 7-10.

Endelig meddelte Guds tjener Moses en tiende og sidste plage. En stor ulykke ville ramme den førstefødte i hver familie i Egypten, og de ville alle dø på én nat. I de ydmygeste bønders hjem såvel som i faraos palads ville der være stor sorg i hele Egypten, og de ville være glade for at lade israelitterne gå. 2. Mosebog 11:1-8

I overensstemmelse med Moses' forkyndelse "Og den nat ved midnat slog Herren alle førstefødte sønner i Egypten ihjel, fra faraos førstefødte søn, der sad på tronen, til den førstefødte søn af fangen i fangehullet. Selv deres førstefødte dyr blev dræbt. Farao og alle hans embedsmænd og hele Egyptens befolkning vågnede om natten, og der lød høj klagen i hele Egypten. Der var ikke et eneste hus, hvor der ikke var nogen, der var død. Farao sendte bud efter Moses og Aron om natten. Gå ud! befalede han. Forlad mit folk – og tag resten af israelitterne med jer! Gå hen og tilbed Herren, som I har bedt om. Tag jeres flokke og horde med jer, som I har sagt, og forsvind. Gå, men velsign mig, når I går. Alle egypterne opfordrede Israels folk til at forlade landet så hurtigt som muligt, for de tænkte: "Vi vil alle dø!" 2. Mosebog 12:29-33

Forberedt til en rejse

I 2. Mosebog kapitel 7-10 bemærkes det, at de første tre plager ramte alle i Egypten, inklusive det område, hvor israelitterne boede. De næste seks plager ramte dog kun de områder, der var besat af egypterne. Den tiende og sidste plage blev erklæret at ramme hele Egypten, inklusive det område, der var tildelt israelitterne, som var under blodet.

Israels børn var blevet instrueret i at vise deres tro og lydighed mod Guds vilje ved at skaffe et offerlam, hvis blod skulle sprøjtes på siderne og overliggerne af deres døråbninger, og hvis kød skulle spises samme nat sammen med bitre urter og usyret brød. De havde fuld tillid til, at de, fordi lammets blod var sprængt på dørstolperne og overliggerne i deres hjem, ved at forblive "under blodet" ikke ville blive ramt af den ulykke, der ville ramme Egypten, når Gud slog alle førstefødte i Egypten ihjel. De, der spiste af lammet, ventede med staven i hånden og rustet til rejsen, i forventning om at Gud ville få egypterne til at lade dem gå. 2. Mosebog 12:7-13

Lovens kendetegn

Israelitterne blev befalet at huske og fejre denne påskefest, som Gud havde givet dem gennem Moses, hvert år. Det var en af deres største nationale mindededage, og den fejres stadig af jøder overalt i verden som et tegn på deres respekt for betydningen af denne gamle skik.

De mange træk ved Moseloven var guddommeligt udformet for at forvarsle forskellige velsignelser, der ville blive udgydt over alle jordens familier på Guds rette tid og i den rette rækkefølge. I forbindelse med påskefejringen forudsagde lammet Jesu død som et fuldkomment menneske. Sprængningen af lammets blod symboliserede tilregningen af Jesu genløsningsbetaling til den klasse, der blev overset i denne nat af synd og død. Som det var tilfældet med israelitterne, er det denne "førstefødte" klasse, der først drager fordel af lammets udgydte blod. (1 Johannes 1:7; Efeserbrevet 1:3-7). Salige er de, hvis øjne af tro ser, at Jesus virkelig var Guds Lam. Ved hjælp af Jesu blod blev det muligt at ophæve Adams

synd ved at betale Adams straf, en straf, hvorved hele verden mistede Guds gunst og kom under den guddommelige dødsdom.

Det var nødvendigt, at der blev opfyldt en retfærdighed, før denne dødsforbandelse og den ledsagende sorg og smerte kunne ophæves. Som Skriften erklærer: "Ligesom én [Adams] overtrædelse førte til dom over alle mennesker, så førte én [Jesu] retfærdighed til alle mennesker som en gave til livets retfærdighed." Romerne 5:18

De første frugter

Da han blev bevæget af Guds Hellige Ånd, skrev Johannes Åbenbareren: "Jeg så, og se, Lammet stod på Zions bjerg, og med ham var der hundrede og fireogfyrre tusinde, som havde hans navn og hans Faders navn skrevet på deres pander. Og jeg hørte en røst fra himlen, som lyden af mange vande og som lyden af høj torden, og den røst, jeg hørte, var som lyden af harpespillere, der spillede på deres harper. Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire levende væsener og de ældste; og ingen kunne lære sangen undtagen de 144. 00, der var blevet købt fra jorden. Disse er dem, der ikke har besmittet sig med kvinder, for de har holdt sig kysk. Disse er dem, der følger Lammet, hvor det end går. Disse er blevet købt blandt mennesker som førstefrugter til Gud og Lammet. Åbenbaringen 14:1-4

Disse inspirerede ord fra Gud peger på den herliggjorte Kristus, hoved og legeme, som "førstefrugterne til Gud og Lammet". Dette antyder, at der også vil være "efterfrugter" i vores kærlige himmelske Faders endelige plan og formål. Dette er

sandelig tilfældet. Det var Guds hensigt at frelse alle Israels børn, ikke kun de førstefødte. Som nation repræsenterede de hele den menneskelige familie, som vil få mulighed for at komme i harmoni med Gud og få evigt liv i det fremtidige forjættede land - den genoprettede perfekte jord.

Således blev hele Israels nation mirakuløst frelst af Herren gennem Moses. De blev ført af ham på en vej over Rødehavet, som var blevet specielt forberedt for dem ved guddommelig kraft, der kontrollerede vindene og tidevandet. (2. Mosebog 14:21-30). Ikke en eneste israelit blev efterladt. Denne vidunderlige begivenhed illustrerer den endelige befrielse af hele verden fra Satans magt. Alle vil få mulighed for at komme i overensstemmelse med de retfærdige love, der vil blive indført under Kristi fremtidige regering over jorden. Vi kan virkelig gentage de ord, som apostlen Paulus skrev, da han sagde, at Kristus Jesus "gav sig selv som genløsningsbetaling for alle, for at det skulle vidnes om i sin tid." 1 Timoteus 2:6

To opfyldelser

Frelse fra døden afhang af, at Israels førstefødte børn forblev under lammets blod, da Guds dødsengel gik forbi dem. De var de eneste, der var under blodet og som var underlagt døden. De blev alle frelst den nat, som det fremgår af påskebilledet. Som sådan var Israels førstefødte de umiddelbare modtagere af lammets blod.

I denne nuværende kristne tidsalder er Jesu fodspor tilhængere også under blodet. De har accepteret fortjenesten af Jesu blod og er under dets beskyttelse. (1 Johannes 1:7). De er blevet kaldet på

forhånd af verden. Deres forståelses øjne er blevet åbnet for en erkendelse af deres tilstand af synd og trældom og deres behov for befrielse. (Efeserbrevet 1:18). De har reageret på Guds vidunderlige nåde og har overgivet deres liv til ham i fuld dedikation. (Romerne 12:1). På grund af deres tro på det udgydte blod fra "Guds Lam" har de fællesskab med "Faderen og hans Søn Jesus Kristus". 1 Johannes 1:3

Apostlen Paulus forklarer, at dedikation i den nuværende tidsalder betyder dåb til Jesu død. "Ved I ikke, at alle vi, som er døbt til Jesus Kristus, er døbt til hans død? Derfor er vi begravet med ham ved dåben til døden, for at ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi vandre i et nyt liv. For hvis vi er blevet plantet sammen i lighed med hans død, skal vi også være det i lighed med hans opstandelse." Romerne 6:3-5

Det er af allerstørste betydning, at de, der har givet deres liv til Gud, fortsat forbliver under det dyrebare blod, der er sprængt over dem. For enhver, der forlader denne tilstand af nåde, ville det betyde en tilsidesættelse af vores kærlige himmelske Faders barmhjertighed. Det ville betyde, at de ikke værdsætter hans godhed eller deres andel i Jesu blods frelsende kraft. "Hvis vi bevidst synder, efter at vi har modtaget kundskab om sandheden, er der ikke mere noget offer for synder." Hebræerne 10:26

Frelse for hele verden

Medlemmerne af "den førstefødtes kirke" har modtaget fortjenesten af Jesu blod før resten af verden. Kristus gik "ind i selve himlen for nu at fremstå for Guds ansigt for os" (Hebræerne 9:24).

Når kirken er fuldendt, vil fortjenesten eller værdien af vores Frelses blod blive tilgængelig for hele menneskeheden. Jesus sagde: "Jeg er den gode hyrde, og jeg kender mine får, og mine kender mig. Som Faderen kender mig, så kender jeg Faderen, og jeg giver mit liv for fårene. Og jeg har andre får, som ikke er af denne fold; dem skal jeg også bringe, og de skal høre min røst, og der skal blive én fold og én hyrde." Johannes 10:14-16

Den anden store velsignelse, der skete i Egypten, var befrielsen af hele Israels nation, da de under Moses' ledelse krydsede Det Røde Hav. Denne bemærkelsesværdige begivenhed symboliserer den endelige befrielse af hele menneskeheden fra syndens og dødens trældom. De lovede velsignelser vil blive tilgængelige for verden under oprettelsen af Kristi rige og i henhold til betingelserne i den nye pagt. (Jeremias 31:31-34). På det tidspunkt vil alle, der ønsker at følge retfærdigheden og adlyde den større Moses – vores Herre Jesus – få tildelt de livets rettigheder, som gik tabt på grund af Adams synd. 5. Mosebog 18:15-19; Apostlenes Gerninger 3:20-25

Den lange nat af synd og død vil være forbi, og den herlige morgen med befrielse vil være kommet. (Salme 30:5). Kristus, hovedet og kroppen, vil lede og befri hele Israel, hele Guds folk. På det tidspunkt vil alle kende og være glade for at ære, respektere og adlyde Guds vilje. Apostlenes Gerninger 15:16,17; Romerne 11:26-36

Kristus, vores påske

Da apostlen Paulus skrev til brødrene i Korinth, sagde han til dem: "Rens ud den gamle surdej, så I kan blive en ny dej, som I i virkeligheden er usyret.

For Kristus, vores påskelam, er blevet ofret. Lad os derfor fejre højtiden, ikke med gammel surdej, ondskabens og det ondes surdej, men med usyret brød af oprigtighed og sandhed." 1 Korinther 5:7,8

I dette skriftsted henvendte apostlen sig til "den førstefødtes menighed", hvis navne er skrevet i himlen (Hebræerne 12:23). Han formanede dem til at rense sig for al synd og uretfærdighed, som repræsenteres af surdej af ondskab og ondt. I stedet skulle de søge retfærdighed og sandhed, som illustreret ved at spise det usyrede brød.

Ved at spise det symbolske lam tilegner vi os Kristi fortjeneste. Vi "tager også Kristus på" i det omfang, vi er i stand til det, hvorved vi forvandles til hans herlige billede og karakter. (Romerne 12:2; 13:14; Galaterne 3:27). Vi nærer os af ham, ligesom jødernen e sig af påskelammet. De bitre urter, som hjalp og vækkede israelitternes bogstavelige appetit, var en illustration af vores bitre oplevelser og prøvelser. Disse er givet os for at hjælpe os med at vænne os fra jordiske ting, og de giver os en stigende appetit på at næres af lammet og det usyrede brød, som er Sandheden.

I verden har vi "ingen varig by". I stedet går vi som fremmede og rejsende med stav i hånden og rustet til rejsen til det himmelske Kana'an. (Hebræerne 13:14; 1 Peter 2:11). Alle de herlige velsignelser, som vores kærlige himmelske Fader har i reserve til den førstefødtes kirke, vil blive givet til dem, der trofast har taget imod "Guds Lam" og fortjenesten af hans frelsende blod. Efeserbrevet 1:3-7

Lad os holde festen

Snart vil mange igen samles for at fejre mindet om Jesu død som det store påskelam. Når vi igen i år holder festen, lad os glæde os over Jesu dyrebare blod, der blev udgydt for os, og som vil blive vidnet om for verden, når tiden er inde. "Må fredens Gud, som oprejste vor Herre Jesus fra de døde, den store hyrde for fårene, gennem det evige pagts blod, gøre jer fuldkomne i alt godt værk, så I kan gøre hans vilje, og virke i jer det, der er behageligt i hans øjne, gennem Jesus Kristus, til hvem være ære i al evighed. Amen." Hebræerne 13:20,21

To store bud

Nøglevørs: "Da kom en af de skriftkloge og hørte dem diskutere og forstod, at han havde svaret dem godt, og spurgte ham: Hvilket bud er det første af alle?"
Markus 12:28

Udvalgte skriftsteder:
Markus 12:28-34

Forud for dagens lektion blev Jesus konfronteret i tempelgården af ypperstepræsterne og de ældste, som spurgte ham, med hvilken autoritet han prædikede. (Markus 11:27,28). Som svar fortalte Jesus dem lignelsen om de onde vingårdsmænd, hvor onde forvaltere dræbte jordbesidderens søn. Gennem lignelsen identificerede Jesus tydeligt de jødiske religiøse ledere som dem, der ville dræbe Guds søn for at bevare deres magt og autoritet over folket. Jesus svarede, som det er nedskrevet i Matthæus' beretning: "Guds rige vil blive taget fra jer og givet til et folk, der bærer dets frugter." Matthæus 21:43

Vred over dette forsøgte farisæerne og andre jødiske ledere at fange Jesus i en fælde med forskellige spørgsmål. Farisæerne spurgte, om det var lovligt at betale skat til kejseren, hvortil Mesteren svarede: "Giv kejseren, hvad kejseren tilhører, og Gud, hvad Gud tilhører." (Markus 12:13-17). Saddukæerne spurgte derefter Jesus, hvem af de syv brødre, der havde giftet sig med den samme

kvinde, der ville være hendes mand i hans rige. På grund af deres vantro på de dødes opstandelse svarede Jesus: "Jeres fejl er, at I ikke kender Skrifterne og ikke kender Guds kraft." Markus 12:24

Imponeret over Jesu svar stillede en "skriver" det spørgsmål, der er nedskrevet i vores nøglevers, måske i al oprigtighed. "Jesus svarede: Det vigtigste bud er dette: Hør, Israel! Herren, vores Gud, er den eneste Herre. Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke. (Markus 12:29,30). Hvor vidunderligt omfattende er denne udtalelse fra Jesus, der er citeret direkte fra 5. Mosebog 6:4,5.

Jesus gik videre end den skriftkloges spørgsmål og erklærede, at det andet bud er forbundet med det første, nemlig: "Du skal elske din næste som dig selv." (Markus 12:31). Også her citerede Jesus fra Det Gamle Testamente (3. Mosebog 19:18). Hvor meget der siges med så få ord. Bibelen afslører en Gud fuld af barmhjertighed, medfølelse og kærlighed, som kommer til udtryk i hans omsorg for sine skabningers velfærd. Guds ord formaner også hans skabninger til at elske igen og stiller høje krav til vores omgang med vores Skaber såvel som vores medmennesker.

Denne Guds lov er endnu ikke blevet forstået i sin fulde betydning. En begrænset tilgang til denne standard kan findes i Konfucius' skrifter, hvor han siger, at man ikke skal gøre mod andre, hvad man ikke ønsker, at andre skal gøre mod en selv. Men hvilken kontrast ser vi, når vi sammenligner dette med Skriften! Den ene er blot en negativ udtalelse, den anden er en positiv: "Elsk din næste som dig selv."

Der er faktisk meget ved Guds lov, der kendetegner den som guddommelig. Hvor smuk ville verden ikke være, hvis mennesker var i stand til og villige til at leve op til disse to store love. Hver enkelt ville elske den himmelske Fader af hele sit hjerte og hele sin sjæl. Alle ville elske deres næste som sig selv og søge at tjene dem, når de fik lejlighed til det. Det ville være paradiset. Gudskelov er det netop det, vi er sikre på, at verden vil blive, når Messias' rige er oprettet.

Træning i gudsfrygt

Nøglevers: *"Træn dig selv i gudsfrygt, for legemsøvelse er kun af ringe nytte, men gudsfrygt er nyttig til alt, da den har løfte om det nuværende liv og også om det kommende liv."*

1 Timoteus 4:7,8

Udvalgte skriftsteder:

1 Timoteus 4:7-16

I Paulus' første brev til Timoteus kalder apostlen ham "min egen søn i troen" (1 Timoteus 1:1,2). Der er tegn på, at Timoteus manglede selvtillid, da Paulus først kaldte ham til at gå ind i tjenesten. Apostlen mindede ham efterfølgende om den tro, som hans mor og mormor havde vist, og at han ikke skulle underkaste sig "frygtens ånd" (2 Timoteus 1:5-7). Ved en anden lejlighed bad Paulus korinterne om ikke at skræmme Timoteus, når han kom på besøg, hvilket viser, at han var opmærksom på hans mulige usikkerhed (1 Korintherbrev 16:10). I vores udvalgte skriftsted formaner apostlen Timoteus: "Lad ingen se ned på dig, fordi du er ung" (1 Timoteusbrev 4:12). Selvom Paulus' opmuntring til Timoteus er personlig, kan den anvendes på alle medlemmer af menigheden.

I vores nøglevers opfordrer Paulus Timoteus til at overveje kontrasten mellem kropslig træning og gudsfrygt. En oversættelse lyder: "Kropslig træning har en vis værdi, men gudsfrygt har værdi for alle

ting og rummer løfter for både det nuværende liv og det kommende liv." Mange undersøgelser har vist de psykologiske fordele ved motion, herunder mindskede symptomer på både depression og angst, reduceret stressniveau og øget selvværd og selvtillid. Paulus afviser ikke fysisk træning som spild af tid, men roser den som værende af værdi. Andetsteds siger apostlen, at vores krop er Helligåndens tempel, givet af Gud og købt med Kristi dyrebare blod. Vi bør derfor ære Gud ved at holde os i form til hans tjeneste. 1 Korinther 6:19,20

Efter at have anerkendt den praktiske værdi af fysisk motion, understreger Paulus straks overlegenheden ved at udøve "guds frygt". Han minder Timoteus om hans pastorale forpligtelser, ikke fordi han har glemt eller forsømt at udføre dem, men for at opmuntre ham til at fortsætte på denne måde. Han beder Timoteus om at instruere menigheden om at afvise og forkaste alle profane og mytiske lærdomme og opfordre til udøvelse af ægte guds frygt. Han skal opmuntre brødrene til at anerkende Guds trofasthed og se det guddommelige budskabs acceptabilitet. Timoteus skal minde de troende om det privilegium, det er at arbejde og lide forhånelser for Kristi skyld. Han skal lære dem at "stole på den levende Gud, som er alle menneskers Frelser". 1 Timoteus 4:7-10

Paulus siger til den unge Timotheus, at han skal "være et forbillede for de troende" (1 Timotheus 4:12). Hans ord, adfærd, kærlighed, ånd, tro og renhed skal være et forbillede, ikke kun i offentlige taler, men også i hans daglige liv. Et sådant forbillede skal begynde indvendigt, i hans hjerte og sind. Derefter skal hans kristne karakters indre nåde komme til udtryk udadtil i hans tale, adfærd og

handlinger. Paulus afslutter sin formaning til Timoteus med at sige: "Indtil jeg kommer, skal du hellige dig læsningen, ... læren. Forsøm ikke den gave, der er i dig, ... Tænk over disse ting; hellig dig dem fuldt ud." 1 Timoteus 4:13-15

Hver kristens kald og trofasthed hviler på principperne om "retfærdighed og sand hellighed" (Efeserbrevet 4:24). De troende opfordres til at afspejle Guds karakter: "Som den, der har kaldet jer, er hellig, skal også I være hellige i hele jeres livsførelse." 1. Petersbrev 1:15

At give til andre

Nøglevers: "Der vil altid være fattige i landet. Derfor befaler jeg dig at dele gavmildt med de fattige og med andre israelitter i nød."
5 Mosebog 15:11

Udvalgte skriftsteder:
Femte Mosebog 15:4-11

Femte Mosebog er blevet beskrevet som en sammenfatning af hele Guds lov. Næsten hele bogen gentager de bud og instrukser, som Gud havde givet israelitterne gennem Moses. Gud gav Israel sin lov som instrukser, som de skulle følge. Følgende ord fra Moses viser os, at Guds lov er en slags feltguide til, hvordan livet skal leves. "Herren befalede os at holde alle disse love og frygte Herren, vores Gud, til vores eget bedste, for at han kunne bevare os i live, som vi er i dag." Femte Mosebog 6:24

Det er på baggrund af Guds godhed, at han gennem Moses fortæller Israel, at fattigdom aldrig behøver at eksistere i Israel, hvis folket adlyder hans befalinger. Vores lektion er hentet fra et afsnit i Femte Mosebog, der fokuserer på forskellige instruktioner vedrørende tilbedelse. Det forrige kapitel opdeler dyr i rene og urene og giver instruktioner om afgivelse af tiende. Det følgende kapitel omhandler påskefesten og andre højtider i israelitternes tilbedelseskalendar.

Femte Mosebog 15 kan ses som en forvarsel om Guds ord, der senere findes i Esajas 58:6-7, hvor han angiver, hvad han kræver af tilbedelsen: "Er det ikke den faste, jeg har valgt: at løsne ondskabens bånd, at ophæve de tunge byrder, at lade de undertrykte gå fri og at bryde hvert åg? Er det ikke at dele dit brød med den sultne og at bringe de fattige, der er udstødt, ind i dit hus; når du ser den nøgne, at du klæder ham og ikke skjuler dig for dit eget kød?"

Vores lektion skitserer den måde, hvorpå israelitterne skulle leve deres liv i tilbedelse af Gud. De skulle overholde sabbatåret hvert syvende år, hvor gæld skulle eftergives (5. Mosebog 15:1-3). De skulle åbne deres hjerter og hænder for dem i nød og give dem, hvad de manglede. (5. Mosebog 15:7-10). Der skulle ikke være nogen betingelser. Hvis der var et behov, skulle det opfyldes. Der ville ikke være fattige blandt dem, hvis de trofast overholdt Guds bud.

I Det Gamle Testamente satte Herren tydeligt jordisk velstand for øjnene af israelitterne som en belønning for lydighed og loyalitet over for ham og hans love. Dette har været en hindring for dem, der ikke anerkender den dispensatoriske forandring, der fandt sted på grund af Jesu tjeneste. Mange har fejlagtigt anvendt løftet om velstand på de kristne, og denne fejl har resulteret i forvirring.

Jordisk velstand i den nuværende tidsalder er ikke lovet til trofaste kristne. Lad os derfor udøve kærlighedens lov over for andre, som apostlen Johannes instruerer os: "Jesus Kristus gav sit liv for os. Og vi bør give vores liv for vores brødre og søstre. Hvis nogen har materielle ejendele og ser en bror eller søster i nød, men ikke har medlidenhed

med dem, hvordan kan Guds kærlighed da være i den person? Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tale, men med handlinger og i sandhed." 1 Johannes 3:16-18

Én i Kristus Jesus

***Nøglevers: "Der er hverken jøde eller græker,
der er hverken slave eller fri, der er hverken
mand eller kvinde, for I er alle én i Kristus
Jesus."***

Galaterbrevet 3:28

***Udvalgte skriftsteder:
Galaterbrevet 3:24-29***

Da Jesus første gang sendte sine disciple ud for at forkynde himmelriget, blev de instrueret om udelukkende at gå til "de fortabte får af Israels hus" (Mattæus 10:5-7). Dette var i overensstemmelse med det faktum, at Israel stadig var Guds pagtsfolk, selvom det snart ville ændre sig. I dagens udvalgte skriftsted forklarer Paulus, hvad israelitterne, der søgte vejledning gennem lovpagten, burde have indset: "Loven var vores lærer, for at føre os til Kristus, for at vi kunne blive retfærdige ved troen. Men efter at troen er kommet, er vi ikke længere under en lærer." Galaterbrevet 3:24,25

Dagens nøglevers er Paulus' erklæring om, at alle forskelle, der tidligere eksisterede under Moseloven, nu var fjernet, da Jesus var død som genløsningsbetaling "for alle" (1 Timoteus 2:5,6). Som følge heraf kunne alle, der havde "ører til at høre", komme til Kristus (Markus 4:9). Den kristnes stilling i Guds øjne var nu som et nyt væsen. (2 Korinther 5:17). Evangeliet var gratis for alle, og den enkeltes stilling i Guds øjne ville være som medlem

af en kristen menighed: "Hvis I tilhører Kristus, er I Abrahams sande efterkommere og arvinger i opfyldelsen af løftet." Galaterne 3:29

Jøderne skulle ikke tro, at den gunst, deres nation havde fået i fortiden, ville give dem en fortrinsstilling i det kristne broderskab. Ligeledes skulle ikke-jøderne ikke tro, at fordi jøderne som nation var blevet afskåret fra den tidligere gunst under lovpagten, ville de som individer være ugunstigt stillet i Herrens øjne. Begge skulle vide, at Gud fremover ville se bort fra deres naturlige forskelle i etnicitet og belønne hver enkelt, hvad enten de var jøder eller ikke-jøder, i henhold til deres trofasthed som medlemmer af det ene "Kristi legeme". 1 Korinther 12:12,13

Praksissen med at have træl var en reguleret institution i Israel og blev stadig praktiseret i Paulus' tid. Han siger ikke, at en tjener, der bliver medlem af Kristi legeme, er fri til at ignorere sin herres ønsker. Han siger snarere, at Herren kan velsigne trælen, som om han var en "fri mand" i Kristus. (1 Korinther 7:21,22). I nogle henseender ville tjeners position være mere gunstig for at opnå den ydmyghed, der er nødvendig for at få del i det himmelske rige, end herres position. Uanset hvad skulle træl dog vide, at Herren ikke tog hensyn til hans jordiske position med hensyn til hans himmelske håb.

Mens jødiske kvinder ofte nød større frihed end kvinder i andre gamle kulturer, begrænsede Israels patriarkalske love dem primært til hjemmet, hvor de var ansvarlige for opdragelsen og hjemmelivet. Præstedømmet udelukkede dem, og med nogle få bemærkelsesværdige undtagelser havde de begrænset adgang til templet. Paulus proklamerer

nu, at disse patriarkalske love ikke længere gælder for "Guds børn ved troen på Kristus Jesus". Galaterbrevet 3:26

Vi glæder os over at have privilegiet at dele evangeliet med alle. Lad os være trofaste mod Jesu store opgave at forkynde "evangeliet om riget" som vidner i hele verden. Mattæus 24:14

Venter på Guds rige

Nøglevers: "Folk fra mange nationer vil komme og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus. Der vil han lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier. For Herrens lære vil gå ud fra Zion, hans ord vil gå ud fra Jerusalem."
Esajas 2:3

Udvalgte skriftsteder:
Esajas 2:2-4

Hele menneskehedens velsignelse er det centrale tema i Bibelen. Ingen, der nogensinde er født, vil blive nægtet muligheden for at opleve de velsignede resultater af Guds rige. Gud erklærede dette først gennem sit løfte til Abraham: "Jeg har svoret ved mig selv, siger Herren, fordi du har gjort dette og ikke har holdt din søn, din eneste søn, tilbage: At jeg vil velsigne dig og formere dit afkom som stjernerne på himlen og som sandet ved havets bred; ... Og i dit afkom vil alle jordens nationer blive velsignet." Første Mosebog 22:16-18

Vores nøglevers taler profetisk om Guds lovede rige, hvis love vil gå "ud fra Zion". I Det Gamle Testamente lå Zions bjerg i Jerusalem og blev anerkendt som Israels regeringssæde. Det Nye Testamente kontrasterer dette med det symbolske åndelige Zion. Her tales der om Kristi tilhængere som om de kommer til "den levende Guds by, det himmelske Jerusalem", hvilket betyder opfyldelsen

af Esajas' profeti om Zion. (Hebræerne 12:22-24). Apostlen Peter bruger også Zions billedsprog til at beskrive Kristi tilhængere som levende sten, der er indbygget i et åndeligt tempel med Kristus som hjørnestenen, lagt i Zion. På denne måde forbinder Peter det gamle testaments Zion med det nye testaments kirke. 1 Peter 2:4-6

Jesus forkyndte Guds rige for alle, der havde ører til at høre. (Markus 1:14; Lukas 4:43). Til disse udvidede han også denne invitation: "Hvis nogen vil følge mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op hver dag og følge mig." (Lukas 9:23). Inden for få år efter hans opstandelse fra de døde var evangeliet begyndt at sprede sig til alle nationer. (Apostlenes Gerninger 1:8). Det blev særligt åbenbaret for dem, der ønskede at blive en del af Zions klasse, og som disse ord gælder for: "Det er et trofast ord: For hvis vi dør med ham, skal vi også leve med ham; hvis vi lider, skal vi også regere med ham." 2 Timoteus 2:11,12

Dette evangelium er nu blevet forkyndt i to tusind år, men Zions klasse er endnu ikke fuldstændig. Standarden er høj og tiltalende for de fleste. Jesus erklærede: "Mange er kaldet, men få er udvalgt." (Mattæus 22:14). Derfor venter verden fortsat på Guds rige. Det vil dog helt sikkert komme, som Jesus sagde i sin forbilledlige bøn. Mattæus 6:10

Vi afslutter vores lektion med disse ord fra Johannes' vision: "Jeg så fire engle stå ved jordens fire hjørner. De holdt jordens fire vinde tilbage, så ingen vind kunne blæse på landet, på havet eller på noget træ. Jeg så en anden engel komme fra øst med den levende Guds, den allermægtige Guds, segl. Han råbte: ... Gør ikke skade på jorden, havet eller

træerne, før vi har mærket vores Guds tjenere med et segl på deres pande. Jeg hørte antallet af dem, der blev mærket: 144.000.” Åbenbaringen 7:1-4

Belønningen for tjeneste

***"Menneskesønnen kom ikke for at blive tjent,
men for at tjene og give sit liv som
genløsningsbetaling for mange."
Markus 10:45***

Det var ved at være slutningen af Jesu tjeneste. I mere end tre år havde Mesteren kaldet sine disciple og undervist dem. De var kommet til at anerkende ham som Messias, arvingen til alle Guds løfter, den, gennem hvem det messianske rige ville blive oprettet, som ville velsigne alle menneskehedens familier – både de døde og de levende. 1. Mosebog 22:18; Galaterbrevet 3:8

Mesteren havde særligt forsikret dem om, at hvis de var trofaste, skulle de sidde med ham på hans trone. (Mattæus 19:28). Han havde dog ikke fortalt dem, at hans rige ville være et åndeligt rige, og at de skulle gennemgå en "forvandling" ved den "første opstandelse", før de kunne få del i det. (1 Korinther 15:51,52; Åbenbaringen 20:6). Han havde endnu ikke gjort det klart for dem, at der ville gå en hel tidsalder, før de kunne få del i riget, og før riget selv ville blive oprettet blandt menneskene. Men han havde antydnet alt dette. Han havde sagt: "Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når den, sandhedens ånd, kommer, ... skal den fortælle jer det, der skal komme." Johannes 16:12,13

Jesus begyndte dog at fortælle disciplene en del af de nyheder, som var nødvendige for dem at vide og forstå, for at de ikke skulle blive helt overvældede og

modløse. Han fortalte dem, at han skulle op til Jerusalem, hvor han ville lide meget og blive dræbt. Peter, der altid var modig, pådrog sig denne gang en alvorlig irettesættelse. Han forsøgte at korrigere Mesteren. "Aldrig, Herre! sagde han. Det vil aldrig ske for dig!" Peter troede, at Jesus var Israels Messias, og at han var ved at oprette sit rige. Det var utænkeligt for ham, at Herren skulle blive dræbt. Jesus irettesatte imidlertid Peter og sagde: "Gå bag mig, Satan! Du er en forargelse for mig, for du tænker ikke på det, der er Guds, men på det, der er menneskers." Mattæus 16:21-23

I samme lektion sagde Jesus også, at han "ville opstå igen på den tredje dag" (Mattæus 16:21). Men fordi disciplene ikke kunne begribe tanken om, at Jesus skulle dø, må disse tilføjede ord også have virket som en "mørk udtalelse" fra Mesteren, der forekom dem så mystisk. De huskede måske også Jesu ord ved en anden lejlighed: "Medmindre I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I intet liv i jer." (Johannes 6:53). Dette var endnu en vanskelig udtalelse, som de ikke kunne forstå.

Der var mange lejligheder, hvor disciplene ikke kunne forstå betydningen af Mesterens ord; de virkede ofte så forskellige fra det, de havde forventet. Til deres ære havde de tilstrækkelig tro til at fortsætte med at følge Jesus, men hvordan kunne de forstå de ord, han talte? Først efter pinse fik de fuldt ud forståelse for situationen og for det, Jesus havde fortalt dem (Apostlenes Gerninger 2:1-4). Der begyndte Helligånden at gøre det guddommelige arrangement klart – at Kristi lidelser, inklusive hans legemslemmer, kirken, måtte komme først, før rigets

herlighed ville blive åbenbaret, og velsignelserne for verden ville begynde. 1 Peter 1:11

Til højre og venstre

Et andet af evangelierne fortæller os, at Jakob og Johannes' mor kom med dem og fremsatte deres bøn: "Giv mine to sønner lov til at sidde, den ene til din højre hånd og den anden til din venstre, i dit rige." (Mattæus 20:20,21). De troede, at tiden for at fordele rigets æresbevisninger var meget nær. Vi behøver ikke antage, at disse to kære disciple søgte de positioner, der var tættest på Mesteren, udelukkende af ambition. Vi tror snarere, at de elskede Herren meget højt og derfor mente, at de kunne sætte mere pris på nærheden til ham end måske nogle af de andre disciple. De fik da også lov til at komme tættere på ham end de fleste af de tolv. Ved flere særlige lejligheder tog Herren den samme Jakob og Johannes med sig, ligesom han gjorde med Peter. De var sammen med ham på det hellige bjerg, da Jairus' datter blev vækket til live, og i Getsemane Have (Mattæus 17:1-5; Lukas 8:41,42,49-56; Markus 14:32-34). De var loyale disciple, som Herren elskede højt.

Lad os lægge mærke til Jesu ord. Han erklærede, at selvom der ville være fremtrædende pladser i hans rige, ville de ikke blive fordelt af ham selv, men af Faderen. Han sagde: "At sidde til min højre og til min venstre er ikke min sag at give, men det vil blive givet til dem, som min Fader har forberedt det til." Mattæus 20:23

Faderen står som repræsentant for absolut retfærdighed og retfærdighed. Positioner i den himmelske fase af tusindårsriget, uanset hvilken

form de måtte antage, skal ikke gives på grundlag af ren favorisering, men på grundlag af trofasthed og kvalifikationer, og alt vil ske ved nåde. (Efeserbrevet 2:8). Herren Jesus selv vil have den højeste plads, fordi han er værdig. "Værdig er Lammet, som blev slagtet, til at modtage magt og rigdom og visdom og styrke og ære og herlighed og velsignelse." (Åbenbaringen 5:12). Ja, Faderen har givet vores Herre ære og stor herlighed og ophøjet ham til sin højre hånd. Højdepunktet i hans riges herlighed vil komme, når kirken, Kristi legeme, er fuldendt, og alle de "kaldede, udvalgte og trofaste" har modtaget den lovede "livets krone". Åbenbaringen 17:14; 2:10

Hvilket rige menes der?

I mange århundreder har der hersket forvirring blandt kristne med hensyn til det rige, som Messias så ofte nævnte, og som apostlene talte om. Der var dog ingen forvirring i begyndelsen og heller ikke i næsten to hundrede år efter Jesu tid. Den tidlige kirke forstod udmærket løftet om, at Messias ville komme en anden gang. Han ville modtage kirken i herlighed hos sig selv og oprette Guds rige med guddommelig magt til at herske over verden og underkaste alle ting Guds vilje; og de vidste, at dette messianske rige ville kræve tusind år for at fuldføre sin mission. Johannes 14:2,3; Matthæus 25:31; Åbenbaringen 20:6

Men efterhånden opstod der en teori om, at kirken på jorden skulle organiseres som Messias' rige og erobre verden før Jesu genkomst. Denne ubibelske opfattelse ændrede hele kirkens historie. Det var ikke længere forkyndelsen af evangeliet med henblik på at kalde og fuldkomme en "lille hjord", der ville have et lydhørt øre og et taknemmeligt hjerte, for at

gøre dem rede til rigets ære og herlighed. (Lukas 12:32). I stedet ændrede forløbet sig dramatisk. Derefter gik bestræbelserne ud på at erobre den verdslige magt. Intriger begyndte, falske påstande blev fremsat, og man forsøgte at få kontrol over konger og nationer. Man benyttede sig af forfølgelser, og så vidt muligt blev verdslige herskere overtalt og truet, for at kirken kunne etablere verdensherredømme.

I en periode blomstrede disse bestræbelser, men siden begyndelsen af det nittende århundrede er tanken om kirkens herredømme over jorden stort set forsvundet. I den deraf følgende forvirring har mange mistet al tro på det messianske rige, og kun få ser frem til det ved Kristi genkomst. I forvirring diskuterer nogle et åndeligt rige som blot noget, der bor i de troendes hjerter. Andre tror, at Kristi rige nu er repræsenteret i verdens store regeringer. Men de bliver endnu mere forvirrede, når de overvejer, hvorfor visse dele af Messias' rige har opbygget store hære for potentielt at føre krig mod eller ødelægge andre dele af det samme rige.

Resultatet af al denne forvirring har været, at for mange bekenkende kristne synes Bibelens lære simpelthen ikke at være konsekvent eller logisk. Ellers ville de se, at Jakob, Johannes og de andre apostle ikke kunne sidde på "tolv troner" uden at der var et herskende rige. (Mattæus 19:28). De ville også se, at riget endnu må være fremtidigt, i overensstemmelse med Herrens bøn: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden som i himlen." (Mattæus 6:10). Når vi søger at lære mere om Guds frelsesplan og forstå den bedre, må vi studere Bibelen med ærbødighed og "undersøge skrifterne"

hver dag. (Johannes 5:39; Apostlenes Gerninger 17:11). Når vi gør det, vil vi modtage store velsignelser og indse, at Messias' herlige rige, selvom det endnu ikke er oprettet på jorden, er "nær, ja, lige for døren". Mattæus 24:33

"Er I i stand til det?"

Til de to kære disciple og deres mor, som bad om, at de måtte få en særlig plads tæt på Mesteren i riget, gjorde Jesus det klart, at enhver position i det himmelske rige krævede, at visse betingelser var opfyldt. Det var ikke nok, at de var blevet kaldet til at være disciple. Det var ikke nok, at de havde givet afkald på alt for at følge Herren, at de havde været sammen med ham, havde lært hans lære og havde tilsluttet sig den. Der måtte være noget mere; ellers kunne de måske ikke komme ind i rigets åndelige fase.

Mesteren erklærede disse betingelser og sagde: "Kan I drikke den kalk, jeg skal drikke, og blive døbt med den dåb, jeg bliver døbt med?" (Mattæus 20:22). Hvad mente han? Hvad var betydningen af "kalken" og "dåben", som Jesus henviste til, og som han sagde ikke kun gjaldt for ham selv, men også for dem, der ville være hans trofaste tilhængere?

Vi svarer, at Jesu "bæger" var det, han andre steder henviste til, da han sagde: "Skal jeg ikke drikke den bæger, som min Fader har givet mig?" (Johannes 18:11). I den guddommelige ordening havde Gud allerede fastlagt, at den, der ville blive betroet det messianske riges herlighed, ære og magt til velsignelse for verden, først måtte vise trofasthed, der var denne ære og herlighed værdig. I Jesu tilfælde betød koppen alle de oplevelser af tjeneste,

vanære, skam, offer og lidelse, som han trofast udholdt i løbet af de tre og et halvt år, han var på jorden, og som han fuldførte på Golgata, da han råbte: "Det er fuldbragt." Johannes 19:30

Som Kristi disciple må vi følge det eksempel, han har givet os, når vi gennemgår lignende oplevelser som han gjorde. Vi vil kun lykkes med at opnå medarving med Mesteren i hans riges herlighed, ære og magt, hvis vi først viser loyalitet og trofasthed med hensyn til lidelse, offer og tjeneste, mens vi følger i hans fodspor. Romerne 8:17; 2 Timoteus 2:11,12

Da Jesus talte om "den dåb, jeg skal døbes med", henviste han til sin dåb til en offerdød. Han talte igen om dette kort tid efter og sagde: "Jeg har en dåb at gennemgå, og hvilken tvang jeg er under, indtil den er fuldført!" (Lukas 12:50). Mesterens vanddåb i begyndelsen af hans tjeneste var blot et symbol på hans sande dåb. Hans nedstigning i vandet, hans begravelse i det og hans opstandelse fra det symboliserede hans nedstigning i den opofrende død og hans opstandelse derfra. Hans virkelige dåb til døden varede i tre og et halvt år, fra Jordan til Golgata. Da han råbte på korset: "Det er fuldbragt", mente han, at hans dåb til døden var fuldført. Han blev oprejst fra denne døbsdåb på den tredje dag af Faderens mægtige kraft til sin højre hånd, en position, han altid vil indtage. Efeserbrevet 1:19-22; Kolossenserbrevet 3:1; Hebræerbrevet 1:1-3

Dette var Jesu dåb. Det betød fuldstændig afkald på alle jordiske rettigheder. Nu spurgte han sine kære disciple, om de var rede og villige til at følge ham i denne grad – til at dele hans bæger af tjeneste, offer og lidelse og hans dåb til døden (Romerne 6:3-5). Kun ved trofast at følge ham kunne de håbe på at få

del i hans himmelske rige. Det samme princip gælder for alle Jesu tilhængere. Det er op til hver enkelt af os at beslutte, om vi vil drikke af hans bæger, og om vi vil dele hans dåb til døden. Kun de ydmyge og selvopofrende vil være i stand til eller villige til at gå ind i en sådan oplevelse.

Når vi anvender det foregående på de opfattelser af riget, som så mange har, kan vi med rette stille disse spørgsmål. Hvordan kan disse følelser gælde for de forskellige riger på jorden? Er det nødvendigt for jordens ledere at tage del i Kristi lidelser og offer til døden, før de kan regere? Er det gennem store vanskeligheder, at man opnår medlemskab af de jordiske institutioner, der kaldes Kristi kirke? Kræver det selvfornægtelse at komme ind i disse? Er alle, der er i dem, "begravet" med Kristus i dåben – i hans død? Deltager de alle i hans lidelser? Bestemt ikke! Kun en korrekt opfattelse af det himmelske rige passer sammen med disse forskellige udsagn. Vi må se, at det er "den dyrebare perle", som man skal opnå, og for hvilken alt andet må ofres. Mattæus 13:46

"Vi er i stand til det"

I beretningen om denne hændelse svarede disciplene Jesus: "Vi er i stand til det", det vil sige, de var villige til at påtage sig at drikke af Mesterens bæger og tage del i hans dåb. (Mattæus 20:22). De vidste ikke helt klart, hvad alt dette betød, men de var i stand til og villige til at gøre alt, hvad Jesus befalede. Således må det være med alle, der ligesom disse trofaste disciple skal være "mere end sejrende" og dele med Forløseren i den herlighed, ære og udødelighed, der er lovet hans "legems"

medlemmer, kirken. Romerne 8:37; 2:7; 1 Korinther 12:27

I den betragtede beretning svarede Jesus disciplene: "I skal drikke af min kalk og døbes med den dåb, jeg døbes med" (Mattæus 20:23). Villighed fra deres side er alt, hvad Herren med rimelighed kunne kræve af sine disciple. Ingen af os har den kraft og evne, som Jesus besad. Vi er syndere af natur. Han var »hellig, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra syndere« (Hebræerne 7:26). Vi kan derfor kun forpligte os til at gøre det rette. Herren må tage os under sin omsorg og ind i sin skole af lidelse og erfaring. Han vil så give os de nødvendige lektioner for at bevise vores loyalitet og trofasthed, selv til døden. Hvor nådigt er det, at Gud på grund af vores svaghed som medlemmer af det faldne menneskeslægt har givet os en »barmhjertig og trofast ypperstepræst« i Frelseren (Hebræerne 2:17). Kun gennem Jesus kan vi håbe at nå det himmelske rige.

Hovedtjener – mest ærede

De andre apostle var indignerede over, at Jakob og Johannes sammen med deres mor havde fremsat et sådant ønske (Mattæus 20:24). Men hændelsen gav Jesus lejlighed til at fastlægge de retningslinjer, der skal gælde for, hvad der udgør storhed i det messianske rige. Den, der tjener andre mest med ydmyghed og kærlighed, vil derved vise Gud, at han er mere egnet til en højere plads. (Galaterne 5:13). Dette adskiller sig, som Jesus siger, fra den almindelige gang af tingene, hvor herredømme typisk ikke indebærer at tjene andre, men at blive tjent. Lukas 22:25,26

Reglen i riget vil være, at den, der tjener mest, vil have den højeste ære. Jesus selv er frem for alt en tjener over alle andre. Derfor er hans position den højeste i riget ved guddommelig udnævnelse, og andre vil rangere næst efter ham i forhold til, hvor meget de har hans ånd af kærlighed, tjeneste, lydighed og loyalitet. Til sine tilhængere sagde Mesteren: "Enhver, der vil tjene mig, må følge mig, for mine tjenere skal være, hvor jeg er. Og Faderen vil ære enhver, der tjener mig." Johannes 12:26